

Türkiye'nin yedi farklı bölgesinde,
evladını kaybetmiş yedi annenin
bir günlük sessiz hikayesi...

"Çocuğunu kaybeden bir anne için her gün ilk gündür, bu ıstırap ihtiyarlamaz..."
Victor Hugo

'O'nsuz

ANİ BALIKÇI DİLŞAH ÖZGEN EMEL KORKMAZ GÜLSÜM ÇOLAK
HÜSNİYE KOYUNCU LEYLA ENCÜ YETER SİVRİ

yazan ve yöneten
görüntü yönetmeni
yönetmen yardımcısı
kurgu
renk tasarım
ses
idari işler
set fotoğrafları
yapımcı

Ufuk Erden
Cihat Bilen
Şener Tan
Ufuk Engin Can & Harun Baysan
Harun Baysan
Umut Öyken
Gül Seda Çelik Tan
Hüseyin Kekiç
Jenevie Tolentino Erden

iletişim

ufukerden82@hotmail.com

+90 553 026 6568

fragman link

https://www.youtube.com/watch?v=5B_Q9tLpass

www.onsuzfilm.com

www.facebook.com/onsuzfilm

www.proletaryapim.com

Docudrama / 88 Dakika / 2016 / DCP / Renkli / Türkiye

O'nsuz...

Türkiye'nin yedi farklı bölgesinde, evladını kaybetmiş yedi annenin
bir günlük sessiz hikayesi...

«Çocuğunu kaybeden bir anne için her gün ilk gündür, bu ıstırap ihtiyarlamaz.»

Victor Hugo

Ege Bölgesi

Gülsüm Çolak: Oğlu Uğur Çolak Türkiye'de en çok can kaybı yaşanan ve dünya maden kazaları tarihine geçen tam 301 kişinin öldüğü Soma Maden Faciasında yirmi altı yaşında yaşamını yitirdi. Uğur öldüğünde geride 1.5 yaşındaki İsmail Ayaz ve henüz 5.5 aylık olan Ulaş Bereket yetim, çocukluk aşkı 21 yaşındaki Duygu da dul kaldı. Gülsüm Anne tüm baskı ve sindirmelere karşı inatla sorumluların peşini bırakmıyor ve sadece kendi torunlarının değil katliamdan sonra yetim kalan diğer 430 yetim çocuk içinde adalet mücadelesini sürdürüyor.

Marmara Bölgesi

SEVAG ŞAHİN
BALIKCI
1986 - 2011

Anı Balıkcı: Biricik oğlu Sevag Şahin Balıkcı Batman Kozluk'ta vatani görevini tamamlamasına sadece yirmi üç gün kala Ermeni Soykırımı Anma Günü olarak belirlenen 24 Nisan 2011 tarihinde vurularak öldürüldü. Olayın 24 Nisan'da meydana gelmesi, tüfeğin emniyetinin açık olması, önce şakalaşırken oldu denilip sonra da kaza sonucu olduğu söylenmesi üzerine olay yerine gelen aile katili de gördüğünde kaza olmadığını anladı. Emekli öğretmen Anı Anne yıllardır mahkerne köşelerinde başka Sevagların da öldürülmemesi adına mücadelesini sürdürüyor ve artık adalet istiyor..

Akdeniz Bölgesi

Emel Korkmaz: Eskişehir'de İngilizce Öğretmenliği birinci sınıf öğrencisi oğlu Ali İsmail Korkmaz yasal protesto hakkını kullanarak Gezi Parkının yıkılmasına tepki gösterdiği sırada, sivil polis ve faşistler tarafından hain bir pusuya düşürülerek sopalarla feci şekilde darp edildi. Gittiği hastanede ilgilenilmediği için durumu ağırlaşan ve tam otuz sekiz gün komada direnen Ali İsmail öldüğünde sadece 19 yaşındaydı. Yargılama sonunda katillerden ikisine sadece 10 yıl, üç tanesine de 3 yıl ceza verildi. Emel Anne toplumun geleceği için özgür düşler kuran oğlu adına kurulan Ali İsmail Korkmaz Vakfı'nda diğer evlatlarının arasında kendisini biraz da olsa iyi hissediyor.

Doğu Anadolu Bölgesi

Leyla Encü: 2011 yılında yeni bir yıla sadece üç gün kala Roboski'de çoğu çocuk 34 kişi Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından F16 uçaklarıyla bombalanarak katledildi. Kaçaklıktan taşıdıkları mazot için 60TL kazanacaklardı. Tüm araştırma, soruşturmalara ve bazı siyasilerin timsah gözyaşları döküp sorumluların yakalanacağına dair söz vermelerine rağmen henüz hiçbir sorumlu bulunamadı. Leyla Anne daha on dokuz yaşında kaybettiği oğlu Şervan ve katliamda öldürülen diğer akraba ve köylüleri için yıllardır adalet arıyor ve Roboski Müzesi yapılması için mücadelesini sürdürüyor.

Güney Doğu Anadolu Bölgesi

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
YENİKÖY ASRI MEZARLIĞI

Dilşah Özgen: Bir oğlunu dağda, bir oğlunu da yaralı olarak getirildiği hastanede işkencede kaybetti. Bir de üzerine yetmiş üç yaşındaki astım hastası eşi doksanlı yılların kaçı, öldür ve kaybet taktiğini uygulayarak binlerce kişiyi öldüren beyaz toroslu kontrgerillaya kurban gitti. Evi tam üç kez yakıldı, bombalandı. Kalan biricik oğlu işkencelerden geçirildi, yıllarca hapisanede yattı. Dilşah Anne bir yandan her yeni çıkan toplu mezarda umutla sevdiklerinin kemiklerini ararken, diğer yandan tüm yaşadıklarına rağmen Barış Annelerinin sözcülüğünü ve inadına "aşiti" -barış- demeye devam ediyor.

Karadeniz Bölgesi

Hüsniye Koyuncu: Müziği, duruşu ve kişiliğiyle genç yaşlı demeden milyonların sevgisini kazanan sanatçı oğlu Kazım'ı 25 Haziran 2005'te öldüğünde henüz otuz üç yaşındaydı. 1986 yılında yirminci yüzyılın ilk büyük nükleer kazası Çernobil Faciası üzerinden yıllar geçmesine, dönemin cumhurbaşkanının "Biraz radyasyon kemiklere faydalıdır" başbakanının "radyoaktif çay daha lezzetlidir" dediği ve bir bakanın kameralar önünde inadına çay içmesine rağmen yıllardır Karadeniz'de ve özellikle Hopa'da kanser ölümleri hiç bitmiyor. Hüsniye Anne Hopa'ya Onkoloji hastanesi açılması ve güzelim Karadeniz doğasının katledilerek Nükleer Santral yapılmaya çalışılmasına karşı mücadelesini sürdürüyor...

İç Anadolu Bölgesi

Yeter Sivri: 02 Temmuz 1993 günü gözü dönmüş, kana susamış on binlerce kişinin Madımak Otelini ateşe vererek hunharca iki otel çalışanı ve otuz üç misafirin içinde biricik kızları Asuman ve Yasemin'ini de kaybetti. Aileler yıllarca süren davalarda fiili ve sözlü tacizlere uğradılar. Sanık avukatları iktidar partisince milletvekili olarak meclise girdiler. Dava zamanışımına uğradığında ülkenin Başbakanı "Hayırlı olsun" dedi. Yeter Anne duvarın yanındaki ve diğer ölenlerin adlarının yanında iki katilinde isimlerinin de bulunduğu adına Bilim ve Kültür Merkezi denilen yerin Utanç Müzesi olması adına mücadelesini vermeye devam ediyor...

Yönetmen Biyografisi

Ufuk Erden, 1982 yılında doğdu. İstanbul'un kenar mahallelerinden birisinde çocukluk yıllarını geçirdi.

İşletme mezunu olduğundan alaylı olarak kendisini yetiştirmeye çalıştı. Bir dönem tiyatro oyunculuğu yaptı. İlk kısa filmi 2007 yılında çektikten sonra sinemacı olmaya karar verdi. Kendi gibi sinema dışında çalışan arkadaşlarıyla birlikte proleterYApım adında bir oluşum kurdu ve politik, toplumsal temalı on kısa filme imza attı. Yurtiçi, yurtdışı bazı festivallerde ödüller ve dereceler aldı. O'nsuz ilk uzun metraj filmidir.

Yönetmen Görüşü

Anı Balıkçı, Gülsüm Çolak, Emel Korkmaz, Hüsniye Koyuncu, Yeter Sivri, Leyla Encü ve Dilşah Özgen. Türkiye'nin yedi bölgesi ve kültüründen, evladını yitirmiş yedi farklı anne. Her şeyin ilacı olarak görülen zamanın bile çaresiz kaldığı bazı anlar vardır. Tıpkı ünlü yazar Victor Hugo'nun dediği gibi; *"Çocuğunu kaybeden bir anne için her gün ilk gündür; bu ıstırap ihtiyarlamaz."*

Görevi her ne olursa olsun vatandaşını korumak olan, devletin kurum ve kuruluşlarının etkisi ya da ihmaliyle evladını yitiren bir annenin yaşadığı ıstırap daha da katlanılmaz. Artık ölene kadar O'nunla yaşadığı o güzel hayat ile O'nsuz yaşamak zorunda bırakıldığı acı dolu hayat arasında sıkışıp kalır. Çevresindekiler ise sonsuza kadar hem O'nsuzluğun acısını, hem de annenin sessizliğini çaresizlikle seyretmek zorundadır.

O'nsuz adlı belgesel sinema projesinin asıl odak noktası, annelerin kendi hallerinde, sessizce yaşadıkları sıradan bir gününün hikayesidir. Bunu yaparken annelerin gözyaşları üzerinden değil, içlerinde yaşadıkları o dayanılmaz acıya rağmen, hala inatla dimdik ayakta durabildiklerini belgelemek daha önemlidir. Hem bazen konuşmaya gerek yoktur, sessizce bir bakış, bir duruş, bir an, tıpkı bir fotoğraf karesi gibi her şeyi apaçık anlatır. Yıllar önce bir film repliğinde söylenen şu sözde olduğu gibi; *"söyleyecek çok şeyi olan bir kadın susuyorsa, sessizliği sağır edici olabilir."* *Anna and the King* (1999) Annelerin sessizliği de bize çok şey söyler, anlatır aslında.

Bizim ülkemizde her şey bir anda olur, oldubittiye getirilir ve balık hafızası gibi çok çabuk unutulur. Cinayetler, katliamlar, işkenceler, çeteler, skandallar, baskılar, zulümler, faili meçhuller, hırsızlıklar, yolsuzluklar... Sistemin tüm engellemelerine, baskısına ve sansürüne rağmen yazılan her kitap, edebi eser, sinema, tiyatro, müzik yani kısaca sanatsal her üretim O'suz yaşamak zorunda bırakılan ailelerin ama en çok annelerin sesidir. Başka annelerin evlatlarını yitirmemesi, böylesi acıların bir daha hiç yaşanmaması adına ortaya konulacak her çalışma gerçek sanat ve sanatçının görevidir.

Bu bağlamda daha önce birbirlerini hiç görmemiş, ortak paydada hiç buluşmamış bu yedi annenin, ortak tek yönleri evlatlarını zamansızca yitirmeleridir. Aslında yedi anne nezdinde bu acı evrenseldir. Türkiye'nin herhangi bir yerinde iyi evladını –pek tabii bazı kötü örneğin tecavüz, seri katil, psikopatlık gibi suçlar işlemiş evladını kaybeden bir annenin yaşayacağı evlat acısı daha farklı olabilir-kaybetmiş bir anne ile dünyanın diğer ucunda iyi evladını kaybeden bir annenin yaşadığı boşluk aynıdır.

Bunu belgelemek, belleklerde taze tutmak, görmezden gelmemek bağımsız bir sinemacı adayı olarak görevdir diye düşünüyorum. Umarım yaşanan bu acılar, bu gözyaşları hemen biter ve gelecekte benim gibi kendisini bunu belgelemeye adayacak sinemacılar hiç olmaz. Kameralarını aşka, doğaya, sevince, mutluluğa, dostluğa, kardeşliğe ve barışa yöneltir...

